

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ה'

קוֹנְטֵרְס 425

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזוהר

קמא

ואגדות מפמה מקומות, וכל אחת חפצה שרבי שמעון יקבר אצלם. ויהי כַּאֲשֶׁר הָיוּ מוֹכֵנִים אֶל הַלְוִיָּה וְהַקְבוּרָה, וְחִבְרָיָה הַקְדוּשָׁה עִם חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׂאוּ אֶת מִטְתּוֹ הַחוּצָה, שֶׁקֵּטָה הַמַּחְלֶקֶת, כִּי הַמְטָה הַתְּנַשְׂאָה לְמַעַל בְּאוֹר פְּרָחָה לְאֵט לְאֵט, וְכָל הַנְּאֻסִּים הָלְכוּ אַחֲרֵי הַמְטָה. גַּם נִרְאָה לִפְנֵי הַמְטָה עֲמוּד אֵשׁ עַד הָאָרֶץ. וְכֵן פְּרָחָה הַמְטָה עַד לִפְנֵי הַמַּעְרָה שֶׁבְּכַפֵּר מִירוֹן, אֲזִי הִבִּינוּ כָּלֵם שֶׁנֶּצְרָךְ לְקַבְּרוֹ בְּאוֹתוֹ הַמַּעְרָה. כַּאֲשֶׁר הַכְּנִיסוּ הַמְטָה לְמַעְרָה נִשְׁמָעָה בַּת קוֹל אוֹמֶרֶת הַפְּסוּק "יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם". וְגַם הַפְּסוּק "וְאַתָּה לֶךְ לַקָּץ וְתִנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגֵרְלָךְ לַקָּץ הַיְמִינִי".

יג. על פי הקבלה ידוע ומפרסם שרבי שמעון בן יוחאי נפטר ביום ל"ג בעמר. עם ישראל הקדוש מרגיש גדל קדשתו של אותו התנא, הארז אשר בלבנון, הענק שבין התנאים, הארי שבחבורה שהשאיר אחריו אור גדול אור המאור לכל העולם, הוא ספר "הזוהר" הקדוש עם שתי ה"אדרות", רבא וזוטא, שהם היסודות של חכמה האלוקית שנקראת חכמת הקבלה, לכן לא נשכח אור קדשתו מן העולם. ועד היום הזה כנסת ישראל חולקת לו כבוד גדול ביום היארצייט שלו, על ידי חגיגה גדולה מאת כמה וכמה עשרות אלפים אנשים מכל שכבות העם, שעושים הדלקה גדולה בשמן זית כל הלילה בכפר מירון, אצל מערת קברו. בחצר הגדול נבנה בית המדרש. ההדלקה נעשה בשמחה רבה על גג בנין המערה. ונקראת הלולא דרבי שמעון בר יוחאי. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

(שם)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– פָּרְקוֹ ז' –

הַסְתַּלְקוֹת וְקְבוּרַת רַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּן רִשְׁבֵּי

א) חֲלִישוֹתוֹ, הַסְתַּלְקוֹתוֹ וְקְבוּרַתוֹ שֶׁל רַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבֵּי שְׁמַעוֹן

א. רבי אלעזר בן רבי שמעון לעת זקנותו נעשה חלש, ולא היה לו כח ללכת ללמוד בבית המדרש עם הישיבה. כִּאֲשֶׁר חָלָה וְלֹא יָכַל לְקוֹם מִמַּטְתּוֹ נִתְגַּלָּה פֶּעַם אַחַת גּוֹפּוֹ הַקְּדוּשׁ, וְכִאֲשֶׁר קָרְבָה אִשְׁתּוֹ לְכִסּוֹתוֹ שְׁחָקָה, אָבַל מִיַּד הַתְּחִילָה לְבַכּוֹת. שָׁאַל אוֹתָהּ רַבֵּי אֶלְעָזָר: "מִדּוּעַ שְׁחָקָת תְּחִלָּה, וּמִדּוּעַ עַתָּה תִּבְכִּי?" עֲנָתָה לוֹ אִשְׁתּוֹ: "שְׁחָקָתִי וְשִׁמְחָתִי עַל שְׂזִכְיָתִי שֶׁצָּדִיק גָּדוֹל עִם גּוֹף קְדוּשׁ כְּזֶה הוּא בְּעָלִי, וְעַתָּה אֲנִי בּוֹכָה עַל זֶה שֶׁגַּם צָדִיק גָּדוֹל כְּמוֹךָ מְכָרַח לְמוֹת".

ב. ידוע שרבי אלעזר היה כל ימיו בטבעו איש תקיף בדעתו, ולא היה נושא פנים לכל איש, לכן הבין שיש לו הרבה שונאים בעירו. אף גם בין התלמידי חכמים הרגיש שיש לו שונאים הרבה. לכן דאג שכאשר ימות לא יקברו אותו בכבוד תלמיד חכם. משום כך קרא קדם מותו לאשתו וכן צוה עליה.

ג. "יודע אני שיש לי הרבה שונאים בעיר, ואפלו בין החכמים לא חסר לי שונאים. דואג אני שלא יקברו אותי לפי כבודי, לכן אני רוצה למות על מטתי בחדר העליה, ששם היה מקום תורת, ושם תניחי אותי שוכב על מטתי. בכל פעם תוכלי ללכת לחדר ההוא בלי כל פחד כאלו אני בחיים. אך הזהרי לא לגלות סוד מותי לאף אדם. וכך תאמרי לכל שואל: כִּאֲשֶׁר קָשָׁה עָלַי לְסַבֵּל הַתְּרַמִּית וְהַשְּׁקָר הַשׁוֹרֵר בְּעוֹלָם, לְכֵן הִסְגַּרְתִּי עֲצָמִי לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ מִן הָעוֹלָם בְּחֵדֶר תּוֹרָתִי עַל הָעָלְיָה. וְכֵן אִישׁ שֶׁיִּרְצֶה לְשָׂאֵל עֲצָה מִמֶּנִּי, אִם

הסודות למי שצריך להדבק בו, וכאן הוא סוד הפתוב, (שיר השירים ז) שם אתן את ידי לך.

הרוח הזו היא השומרת את כל השמירה שלמעלה, וזו נקראת (תהלים קכא) שומר ישראל, (דברים ז) שומר הבית. משום שבאן היא שמירת כל הגזים העליונים, ועל פני גנוי רבונו גנוים בה. מזה יוצאים שבילים ודרכים לאותם שלמטה כדי לעורר בהם רוח של אהבה.

אך בעת הגונים הללו שבה נכללו זה בזה, וכשרוצים להכלל, מכה זה בזה, ויוצאת מכלם חיה קדושה אחת שנקראת זהר. והסיה הזו עליה פתוב, (יחזקאל א) היא החיה אשר ראיתי על נהר פכר.

מהיכיל הזה יוצאות כל הרוחות הקדושות שעומדות בקיום של הנשיקות (העליונות), שהרי מאותן הנשיקות יוצא אור של רוח לקיום הנפש לכל אותן הנשמות העליונות שנתנו בכני אדם, וסוד אותו הפתוב (דברים ח) כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. משום שבהיכל הזה עומדות כל הנשמות וכל הרוחות שעתידות לרדת בכני האדם מיום שנברא העולם, ועל פני ההיכל הזה לוקח כל אותן נשמות שיוצאות מאותו נהר ששופע ויוצא. ומשום כך ההיכל הזה לא עומד לעולם בריקנות.

ומיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו לכאן נשמות אחרות. וכשנסתיימו אלה, ההיכל עומד בריקנות ונפקד למעלה, ואז לבא מלך המשיח, ויתעורר ההיכל הזה למעלה, ויתעורר ההיכל למטה.

ובסוד ההיכל הזה פתוב, (שיר ד)

רָזָא דְרִזִּין, לְמֵאן דְּאַצְטְרִיךְ לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ. וְהֵכָא הוּא רָזָא דְכְתִיב, (שיר השירים ז) שָׁם אֶתֵּן אֶת יְדֵי לְךָ.

רוחא דא, איהו נטיר כל נטירו דלעילא, ודא אקרי (תהלים קכא) שומר ישראל. (דברים ז) שומר הבית. בגין דהכא איהו נטירו דכל גנזין עלאין, ועל דא גנזין דמאריה גנזין ביה. מהאי נפקי שבילין וארחין לאינון דלתתא, בגין לאתערא בהו רוחא דרחימותא. אליון ארבעה גוונים דביה, אתכלילן דא בדא. וכד בעאן לאכללא, בטש דא בדא, ונפק מפלהו חד חיותא קדישא, דאקרי זהר. והאי חיותא על דא כתיב, (יחזקאל ז) היא החיה אשר ראיתי על נהר פכר.

מהיכילא דא, נפקין כל רוחין קדישין דקיימין בקיומא דנשיקין (עלאין). דהא מאינון נשיקין, נפקא אורא דרוחא, לקיומא דנפשא לכל אינון נשמתין עלאין, דאתיהיבו בכני נשא. ורזא ההוא דכתיב, (דברים ח) כי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. בגין דבהאי היכלא קיימין כל נשמתין, וכל רוחין, דזמינן לנחתא בכני נשא, מיומא דאתברי עלמא. ועל דא, היכלא דא נקטא, כל אינון נשמתין דנפקין מההוא נהר דנגיד ונפיק. ובגין דא, היכלא דא לא קיימא לעלמא בריקניא.

ומיומא דאתחרב בי מקדשא, לא עאלו הכא נשמתין אחרנין. וכד יסתיימו אליון, היכלא קיימא בריקניא, ויתפקד מלעילא, וכוין ייתי מלפא משיחא. ואתער היכלא דא לעילא, ויתער היכלא לתתא.

וברזא דהיכלא דא כתיב, (שיר השירים ד) שני שדיך כשני עפרים וגו'. בגין דבהיכלא דא

שני שדיך כשני עפרים וגו'. משום שבהיכל הזה אותה הרוח שאמרנו. ואותה הסיה מוציאה

שני אורות כלולים זה עם זה, שקשורים זה בזה, ונקראים א"ל שד"י. אלו נקראים שד"י, וא"ל שלמטה, מתחברים זה בזה ונקנים זה לזה. ונקרא א"ל שד"י, משום שיוצא מקלות השדים הללו.

והא"ל הנה, שהוא מצד הימין, נוטל ממקום זה כל אותם הרחמים שעומדים להזין את אותו ההיכל שלמטה שנקרא זכור"ת, על שם הרוח הזו שבו שאמרנו. השדי הנה מיניק את כל אותם התחתונים וכל אותם ההיכלות וכל אותם שבחוץ שעומדים בצד הנה, שנקראים יתדות המשכן, כמו שבארנו. ולכן נקרא שדי, משום שמשפך מזון לכל התחתונים, כמו שהוא מקבל מצד הימין.

מכאן יוצאים אותם האורות שנקראים (בראשית א) להט החרב המתהפכת, משום שמתהפכת לכמה גונים, והרי בארנו, שאלה מעוררים דין בשליחות שלמעלה, והם בעולם מצד השמאל, כשנפרדת (בשמות שט) הרוח הזו ומכה להוציא אורות לכל הצדדים, כמו אותם השדים ששופכות חלב לכל צד, כף גם מהרוח הזו יוצאים לכל צד, ומוציאים חיה אחת אחרת שממנה על אלה, שנקרא להט החרב המתהפכת, וזה נקרא.

ואתו זה שממנה על העולם, בזמן שממנה הרעב על העולם ונדון בו, איזי חסיה הוא מפקדת על העולם, ומוציאה רוח של מזון לכל אותם בני האמונה שלא ימותו ברעב וסועדת לבם. משום שהרי מהצד האחר, כששולט הרעב בעולם, יוצאות מהצד הנה

ההוא רוחא דקאמרן, וההוא חיותא, אפיק תרין נהורין פלילין דא בדא, מתקשרין דא בדא, ואקרון א"ל שד"י. אלין אקרון שד"י, וא"ל דלתתא, מתחברין דא בדא, ואעיל דא בדא, ואקרי א"ל שד"י. בגין דנפק מכללא דאלין שדים.

והא"ל דאיהו מסטרא דימינא, נטיל מאתר דא, פל אינון רחמין, דקיימי לאתזנא ההוא היכלא דלתתא, דאקרי זכות"א, על שמא דהאי רוחא דביה דקאמרן. האי שדי, יניק לכל אינון תתאין, ולכל אינון היכלין, ולכל אינון דלבר, דקיימי מסטרא דא, דאקרון יתדות המשכן, כמה דאוקימנא. ועל דא אקרי שדי, בגין דמספקא מזונא לכלהו תתאי, כמה דאיהו מקבלא, מסטרא דימינא.

מהכא, נפקו אינון נהורין, דאקרון (בראשית א) להט החרב המתהפכת. בגין דמתהפכא לכמה גוונין, והא אוקימנא, דאלין מתערי דינא בשליחותא דלעילא, ואינון בעלמא (דף ר"ג ע"ב) מסטר שמאלא, פד אתפרש (ס"א אהפשט) רוחא דא, ובטש לאפקא נהורין לכל סטרין, פאינון שדים דרמאן חלבא לכל סטר, הכי נמי מהאי רוחא, נפקי לכל סטר, ואפיקו חד חיותא אחרא, די ממנא על אלין, דאקרי להט החרב המתהפכת. ודא אקרי. (חסר) (ס"א שבע ודא איהו רמנא)

וההוא והאי דממנא על עלמא. בזמנא די ממנא כפנא על עלמא ואתדן ביה, פדין האי חיותא אתפקדא על עלמא, ואפיק רוחא דמזונא, לכל אינון בני מהימנותא, דלא ימותון בכפנא, וסעיד לפייהו. בגין דהא מסטרא אחרא, פד שלטא כפנא בעלמא,

נפקי מהאי סטרא תרין רוחין מסאבין, ואקרון שוד וכפן. ודא איהו רזא,

שתי רוחות טמאות שנקראות
שוד וכפן. וזהו שוד - (איוב ה) לשד
ולכפן תשחק. משום שאלו
עומדים בעולם ועושים קטרוג
לאנשים. אחד - אותו ששולח
להם רעב ומתים. ואחד -
שאנשים אוכלים ולא שבעים,
משום שהרי רוח רעה שולטת
בעולם.

החיה הזו מוציאה ניצוץ אחד
שיוצא מהתנוצצות של שני
ניצוצות שאמרנו, שהם
מתהפכים לכמה גונים. והניצוץ
הזה נקרא שרפים, וזה אותו בהם
ומלהיט אותם.

בהיבד הזה יש שני ממנים,
אורות שעומדים על אלה ורבו
רבות שנקראים גפנים, ואלה
ורבו רבות שנקראים רמונים,
וכלם עומדים בחיבות, ואלו הם
שמכניסים אהבה בין ישראל
למטה לקדוש-ברוך-הוא
למעלה. וכלם מעוררים אהבה
ועומדים באהבה. וכשמתעוררת
אהבה ממטה למעלה וממעלה
למטה, אז מתמלא ההיכל הזה
מכמה טובות, מכמה חסדים,
מכמה רחמים, ואז האהבה
שלמטה תוך האהבה העליונה
נדבקת זו בזו.

מבאן יוצאים שני ממנים
שנקראים אהבה, על שם ההיכל.
ואלו עומדים להשיג על כל
אותם שמניחים את אחד רבונם
באהבה, ומוסרים נפשם עליו
באהבה, ועולים ומעידים
למעלה. וכל אותם שעושים חסד
בעולם, אותם החסדים עולים
ונכנסים לתוף ההיכל הזה
ומתעטרים שם, ועולים להתעטר
בתוף אהבה עליונה. ועל זה
כתוב, (תהלים קח) כי גדל מעל

לשוד ולכפן תשחק. בגין דאלין קיימין
בעלמא, ועבדין לון לבני נשא קטרוגא. חד,
ההוא דקא משדר להו כפנא, ומייתי. וחד,
דקא אכלי בני נשא ולא שבעין, בגין דהא
רוחא בישא שלטא בעלמא.

חיותא דא, אפיק חד ניצוצא, דקא נפיק
מנציצו דתרין ניצוצין דאמרן, דאינון
מתהפכאן לכמה גוונים. והאי ניצוצא אקרי
שרפים, והאי אחד בהון, ולהיט לון.

בהיבדא דא אית תרין ממנן, נהורין דקיימין
על אלה ורבו רבבן דאקרון גפנים,
ואלה ורבו רבבן דאקרון רמונים, וכלהו
קיימין בחיבותא, ואלין אינון דאעילי
רחימותא בין ישראל לתתא, וקודשא בריך
הוא לעילא. וכלהו מתערי רחימותא, וקיימן
ברחימו. וכד אתער רחימו מתתא לעילא,
ומעילא לתתא, פדין אתמלא היכלא, דא,
מכמה טבין, מכמה חסדין, מכמה רחמין
וכדין רחימו דלתתא, גו רחימו עלאה,
אתדבק דא בדא.

מהבא נפקי תרין ממנן, ואקרון אהבה, על
שמא דהיכלא. ואלין קיימין
לאשגחא על כל אינון דמיחדי יחודא
דמאריהון ברחימו, ומסרי נפשיהו עליה
ברחימו, וסלקי ואסהידו לעילא וכל אינון
דעבדי חסד בעלמא, אינון חסדין סלקין
ועאלין גו האי היכלא, ומתעטרי תמן, וסלקי
לאתעטרא גו אהבה עלאה. ועל דא כתיב,
(תהלים קח) כי גדול מעל שמים חסדך. בהיכלא
דא כתיב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו
לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה וגו'.

שמנים חסדך. בהיכל הזה כתוב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה וגו'.

(היכל הרצון תפארת)

היכלא שתינתאה. דא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון, דאיהו רעוא, דאקרי מוצא פי יי, חדוה דאתדבקוהא דכלא. והכא איהו רעוא דרעוין, ברזא דכתיב, (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיה. רעוא דכל נשמתינ, דנפקי מההוא מוצא פי יי.

האי היכלא, היכלא דרעוא. דקיימן הכא כל שאלתין, וכל בעותין דעלמא. בגין דרעוא דכל רעוין, פד נשיקין אשתכחו, ברזא דכתיב, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. וכדין פד נשיק דא לדא, פדין אקרי עת רצון. בגין דהא כדין שלימו אשתכח, וכל אנפין נהירין. וכד צלותין סלקין, פדין איהו עת רצון לאשתכחא, ועל דא כתיב (תהלים ט) ואני תפלותי לך יי עת רצון. דאיהו חבורא דא עם דא.

בהיכלא דא קיימן שית פתחין, ארבע פתחין לארבע סטרין דעלמא, וחד לעילא, וחד לתתא. באלין פתחין אתמנא חד רוחא, דאיהו רב על פלהו די ממנן בכל אלין פתחין, ורזיא"ל שמיה. והאי אתמנא ואתפקד בכל אינון רזין עלאין, דפומא לפומא ממללן, דנשקין דא לדא ברחימו דרחימותא.

רזין אלין לא קיימן לגלאה, אכל פד תרעין אתפתחו, פדין ידעין פלהו היכלין, וכל אינון רוחין, וכל אינון משריין, דהא תרעי דרצון אתפתחו. ולא עאלין באלין תרעין, אלא רעוי דצלותין, רעוי דשבחא, רעוי דנשמתינ קדישין עלאין.

האי איהו היכלא דמשה, בהאי היכלא אתפניש משה ברחימו, ונשיק נשיקין. בהאי היכלא, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענוו בקול.

חיבר הרצון תפארת

ההיכל הששי. זהו ההיכל שנקרא היכל הרצון, שהוא רצון שנקרא (דברים ח) מוצא פי ה', שמחה של הדבקות של הכל. וכאן הוא רצון הרצונות, בסוד הכתוב (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיה. רצון כל הנשמות שיוצאות מאותו מוצא פי ה'.

ההיכל הזה היכל הרצון, ששם עומדות כל הפקשות וכל השאלות שבעולם, משום שרצון כל הרצונות כשנשיקות נמצאות, בסוד הכתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. ואז, כשנשק זה לזה, אז נקראת עת רצון, משום שהרי אז נמצאת שלמות וכל הפנים מאירות. וכשתפלות עולות, אז הוא עת רצון להמצא. ועל כן כתוב, (תהלים ט) ואני תפלותי לך ה' עת רצון. שהוא חבור זה עם זה.

בהיכל הזה עומדים ששה פתחים. ארבעה פתחים לארבעה צדדים של העולם, ואחד למעלה ואחד למטה. בפתחים הללו התמנה רוח אחד שהוא גדול על כל הממנים בכל אותם הפתחים, ושמו רזיא"ל. וזה התמנה ונפקד על כל אותם הסודות העליונים, שמדברים פה לפה, שנשקים זה לזה באהבת האהבה.

הסודות הללו אינם עומדים לגלוי, אכל כשנפתחים השערים, אז יודעים כל ההיכלות וכל אותן רוחות וכל אותם מתנות, שהרי נפתחו שערי רצון, ולא נכנסים לשערים הללו אלא רצונות של תפלות, רצונות של שבח, רצונות של נשמות קדושות עליונות.

זהו היכלו של משה. בהיכל הזה התפנס משה באהבה, ונשק נשיקות. בהיכל הזה, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענוו בקול.

בְּשִׁנְדְּבָקוֹת נְשִׁיקוֹת נְשִׁיקוֹת זו
עִם זו, וְעַל כֵּן כְּתוּב, (שיר השירים א)
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו'. אֵינְ
נְשִׁיקוֹת שֶׁל שְׂמֹחַה וְאֶהְבֶּה אֶלֶּא
כְּשִׁנְדְּבָקִים זֶה בְּזֶה פֶה בְּפֶה, רוּחַ
כְּרוּחַ, שְׂאֵז רוּחִים זֶה עִם זֶה
בְּתַפְנוּקֵי הַכֹּל, וּבְשִׂמְחָה, מִהָאֵוֹר
הָעֲלִיּוֹן.

בֵּא וְרָאָה, מִלְּשֵׁה יְדַבֵּר - שְׂכַתוּב
(שם ד) הַנֶּהָךְ יִפֶּה רַעֲיָתִי, וְכַתוּב
כְּחוּט הַשְּׂנִי שֶׁתּוֹתִיךְ. וְהֶאֱלֵהִים
יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל - שְׂכַתוּב (שם א) הַנֶּהָךְ
יִפֶּה דוֹדֵי אֶף נָעִים, וְכַתוּב (שם ה)
שִׁפְתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים נוֹטְפֹת מִזֶּרֶחַ
עֵבֶר.

הַרוּחַ הַזֶּה, נִמְסְרוּ בְּיָדָהּ כֹּל
הַסּוּדוֹת שֶׁל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁמְעוֹרְרִים תְּשׁוּקָה שֶׁל
אֶהְבֶּה שֶׁלְמַעֲלֶה וּמִטָּה כְּאַחֵד.
אוֹתָן נְשָׁמוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, כְּמוֹ רַבִּי
עֲקִיבָא וְחִבְרִי, שְׂאֵלָה לֹא נִקְרְבוּ
לְרַחֵץ בְּנֶהַר דִּינּוּר כְּמוֹ שֶׁשְׂאֵר
הַנְּשָׁמוֹת רוֹחְצוֹת שֵׁם וְעוֹבְרוֹת
בוֹ, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

בֵּא וְרָאָה הַרוּחַ הַזֶּה מוֹצִיאָה
שְׁנַיִם עֶשֶׂר אוֹרוֹת, וְכֹלֶם עוֹמְדִים
בְּסוּד תַּחַת הַרוּחַ הַזֶּה. בְּאַרְבַּעַת
צְדָדֵי הָעוֹלָם עוֹמְדִים אַרְבַּעַת
אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים שְׁשׁוּלְטִים
לְאַרְבַּעַת צְדָדִים. בְּצַד הַדְּרוֹם
עוֹמֵד אוֹר עֲלִיּוֹן אֶחָד, הַיְמִינִי שֶׁל
כֹּל הָעוֹלָם, שְׁהָרִי מִמֶּנּוּ מִתְחִילִים
יִשְׂרָאֵל לְהֵאָחֵז בְּסוּד הָאֲמוּנָה,
וְהוּא מִיכָאֵל, רַב כַּח שֶׁל הָאוֹר
הָעֲלִיּוֹן, שִׁיּוֹרֵד מִצַּד הַדְּרוֹם,
שֵׁשׁ הָאוֹר עוֹמֵד בְּחֻקּוֹ.

הַמִּיכָאֵל הַזֶּה, אוֹר הַיְמִינִי,
הַאֲפוֹטְרוֹפּוֹס הַגָּדוֹל שֶׁל יִשְׂרָאֵל.
מִשׁוֹם שֶׁכָּאֲשֶׁר עוֹמֵד מִצַּד הָאֲחֵר
לְהַשְׁטִיץ עַל יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ מִיכָאֵל
טוֹעֵן כְּגִידוֹ, וְנִעֲשֶׂה סַגּוֹר עַל
יִשְׂרָאֵל, וְהֵם נִצְלָים מֵאוֹתוֹ
הַקְּטָגוֹר שֶׁל כְּעֲלֵי שְׂנֵאת יִשְׂרָאֵל.

כִּד אֶתְדַבְּקוּ נְשִׁיקִין בְּנְשִׁיקִין, (דף ת"ד ע"א) דָּא
עִם דָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ וְגו'. לִית נְשִׁיקִין דְּחֻדְדָּה
וְרַחֲמִינוּתָא אֶלֶּא כִּד מִתְדַבְּקוֹן דָּא בְּדָא, פּוֹמָא
בְּפּוֹמָא, רוּחָא בְּרוּחָא, דְּכִדִּין רְוּאוּן דָּא עִם
דָּא, בְּתַפְנוּקִין דְּכֵלָּא, וּבְחֻדְדָּה, מְנַהֲרִי עַלְאָה.

הָא חֲזִי, מִלְּשֵׁה יְדַבֵּר, דְּכַתִּיב, (שיר השירים א) הַנֶּהָךְ
יִפֶּה רַעֲיָתִי, וְכַתִּיב (שיר השירים ד) כְּחוּט הַשְּׂנִי
שֶׁתּוֹתִיךְ. וְהֶאֱלֵהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל, דְּכַתִּיב, (שיר
השירים א) הַנֶּהָךְ יִפֶּה דוֹדֵי אֶף נָעִים, וְכַתִּיב (שיר השירים
ה) שִׁפְתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים נוֹטְפֹת מִזֶּרֶחַ עֵבֶר.

הָאִי רוּחָא, אֶתְמַסְרוּ בִּידֵיהּ, כֹּל רְזִין דְּאִינוּן
נְשָׁמְתִין עַלְאִין, דְּמִתְעַרֵי תִיאוּבְתָא
דְּרַחֲמֵי דְלְעִילָא וְתִמָּא כְּחֻדָּא. אִינוּן נְשָׁמְתִין
עַלְאִין, כְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִי, דְּאֵלִין לֹא
אֶתְקַרְיָבוּ לְאֶסְתַּחֲאָה בְּנֶהַר דִּינּוּר, כְּמָה דְשְׂאֵר
נְשָׁמְתִין אֶסְתַּחֲיִין תַּמָּן וְעַבְרוּ בֵּיהּ, וְהָא
אוֹקִימָנָא.

(תמ חזי), רוּחָא דָּא, אֶפִּיק תְּרִיסַר נְהוּרִין, וְכֹלְהוּ
קְיִימֵי בְּרֻזָּא דְתַחֲתוֹת הָאִי רוּחָא. בְּאַרְבַּע
סְטְרִין דְעֵלְמָא, קְיִימִין אַרְבַּע נְהוּרִין עַלְאִין,
דְשִׁלְטִין לְאַרְבַּע סְטְרִין. בְּסְטְרָא דְדְרוֹם,
קְיִימָא חַד נְהוּרָא עַלְאָה יְמִינָא דְכָל עַלְמָא,
דְהָא מְנִיָּה שְׂרָאן יִשְׂרָאֵל לְאֶתְאֲחַדָּא בְּרֻזָּא
דְמַהִימְנוּתָא, וְאִיהוּ מִיכָאֵל, רַב חֵילָא דְנְהוּרָא
עַלְאָה, דְנַחֲתָא מִסְטְרָא דְדְרוֹם, דְתַמָּן נְהוּרָא
קְיִימָא בְּתוֹקִפִּיהּ.

הָאִי מִיכָאֵל, נְהוּרָא יְמִינָא, אֲפוֹטְרוֹפּוֹסָא רַבָּא
דְיִשְׂרָאֵל. בְּגִין, דְכִד סְטְרָא אֲחֵרָא קְיִימָא
לְאֶסְטָאָה עַלְיִיהּ דְיִשְׂרָאֵל, כְּדִין מִיכָאֵל טוֹעֵן
עַמִּיָּה, וְאֶתְעַבִּיד סַיְגוֹרִיאַ עַלְיִיהּ דְיִשְׂרָאֵל,
וְאֶשְׁתַּזְבֵּן מִהֵוּא קְטִיגוֹרִיאַ דְמֵאֲרִי בְעֲלֵי
דְכַבוּ דְיִשְׂרָאֵל.

בר בזמנא דאיחרב ירושלים, דהא כדין
אתגברו חובינן ומיכאל לא יכיל בהדיה
דסטרא אחרא, דטענתיה דמיכאל תבירא
עלייהו דישראל, וכדין (איכה ב) השיב אחר
מינו מפני אויב.

בסטרא דצפון, קיימא נהורא אחרא, דהא
איהו קיימא (ס"א לנפלא) לבטלא דינא
מפי היכלא רביעאה. ויהב לממנא דפתחא
דבההוא פתחא קיימא ממנן אחרן דאינון
דבסטר מסאבא, מחכאן לההוא ממנא ונטלי
דינא. ולזמנין דהאי נהורא דבסטרא דצפון,
איהו עביד דינא, ולא יתמסר בינא דסטרא
אחרא. בגין דכל דינין דאתעבידו ביה, אית
לון אסוותא. וקודשא בריה הוא עביד חסד
באינון אתרי.

גבריא"ל איהו האי נהורא דבסטרא דצפון,
ובכל אתר דאיהו מחי, שרי ביה
חסד. בגין דגבריא"ל בתרין סטרין, כליל
בתרווייהו, ועל דא, מחיא ואסוותא ביה.
בסטרא דא קיימא רזא דכתיב, (דברים ח) כי
כאשר ייסר איש את בנו יי' אלהיו מיסרדו.
ואלין יסורין דרחימותא, דכלילן בסטרא דא
ובסטרא דא.

בסטרא דמזרח, קיימא נהורא אחרא, דאיהו
קיימא בכל מלי דאסוותא, למיעל
קמי מאריה, כל אינון דאתנשיין בבי
מרעיהו, ולקרבא זמנין וקצין לאינון מרעין
דאשתלימו מהימנותיהו. ואסחר עלמא בכל
יומא ויומא, בגין לאשלמא אסוותא כפקודא
דמאריה, והאי (איכה) נהורא רפא"ל שמיה.
ואף על גב דהא אוקימנא ליה לסטרא אחרא.
ודא אחיד לסטרא דא, ולסטרא דא, לסטרא
דמיכאל, ולסטרא דגבריא"ל.

פרט לזמן שחרכה ירושלים,
שהרי אז התגברו החטאים,
ומיכאל לא יכל עמו של הצד
האחר, שטענתו של מיכאל על
ישראל נשברה, ואז - (איכה ב)
השיב אחר מינו מפני אויב.

בצד הצפון עומד אור אחר,
שהרי הוא עומד (לט) לבטל דין
מבית ההיכל הרביעי. ונותן
לממנה של אותו הפתח, שבאותו
הפתח עומדים ממנים אחרים
שהם בצד הטמאה, מחכים
לאותו הממנה ונטלים דין.
ולפעמים שהאור הזה שבצד
הצפון הוא עושה דין, ולא נמסר
ביד הצד האחר, משום שכל
הדינים שנעשו בו יש להם
רפואות, והקדוש ברוך הוא
עושה חסד באותם מקומות.

גבריא"ל הוא האור הזה שבצד
הצפון, ובכל מקום שהוא מכה,
שרוי בו חסד, משום שגבריא"ל
בשני צדדים, כלול בשניהם, ולכן
מכה, ובו רפואות. בצד הזה
עומד סוד, שכתוב, (דברים ח) כי
כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיו
מיסרדו. ואלו הם יסורים של
אתכה, שכלולים בצד זה ובצד
זה.

בצד המזרח עומד אור אחר,
שהוא עומד בכל דברי הרפואות,
להכניס לפני רבנו כל אותם
שנשפחו בבית חלים, ולקרב
זמנים וקצים לאותן מחלות
שהשלימו את נאמנותן. וסוכב
את העולם בכל יום ויום כדי
להשלים רפואות במצות רבנו,
והאור הזה (הוא) שמו רפא"ל. ואף
על גב שהרי בארנו אותו לצד
אחר. וזה אחוז לצד זה ולצד זה,
לצד של מיכאל, ולצד של
גבריא"ל.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים כדרככם אז מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות היתום ודוכמה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציבי, הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
קוד מוסד				אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה				
4	7	6	9	5				

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

מס' זהות _____
 מיקוד _____
 מיר _____
 מס' הח"מ (שם בעלי החשבון כמספר הבנק) _____
 רחוב _____

נותנים לכם בה הוראה לחיוב את חשבוננו הר"ל בסומים, בתורם חשבון בסומים וכדומה שיופספו לכם מדי פעם באמצעי מנגנון, ע"י עזן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

2. יודע לילול כי:

- א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה פנימי/מאתנו בכתב לכבוד עזן עדן התחתון שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מות הוודעה בענין וכן, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
- ב. הורה/הוראה רשאים/ים לבצע מראש חוקית סמסית ובכלל, שהודעה על ידי תופסר על ידינו/נו לבכוב ככתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- ג. הורה/הוראה רשאים/ים לבצע חיוב, לא יותר מתשעים ימים מועד החיוב או אלו/הנוכח לכבוד, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם וכקבוע.
- ד. יודע לילול כי ה"פרטי" שציינו בכתב ההרשאה ופוליסים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוסב.
- ה. הוראה זו כמסופי החיוב ע"י הרשאה זו, ויפוע בדפי החשבון וכל אי השלמה לילול ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
- ו. הבנק יפוע בחיובים לזכרונות בכתב ההרשאה זה, כל עד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תורה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
- ז. הבנק רשאי להתייצג/ו מן הסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תורה לו סיבה כבירה לכך, ויודע לילול על כך מיד לאחר קבלת המלעט, תוך ציון הסיבה.
- ח. נא לאשר ל"ען עדן התחתון" בספס המחזור, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי ההרשאה **מספר פעמים** _____ **מתאריך** _____ **עד תאריך** _____

לימוד לילה שלם	לימוד שעה	שעה בכותל 26ש	שעה בקבר רחל 36ש	שעה ברביש"י 36 ש
בכותל 312 ש	(3 המקומות) 98 ש			

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון		מספר חשבון				
בנק	סניף							
קוד מוסד				אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה				
4	7	6	9	5				

אישור הבנק
 לכבוד "ען עדן התחתון" (שם"י זוהר פ' כר) _____
 בית שמש _____

קבלנו הוראת מ' _____ לכבוד חיובים בסומים ובמעידים שיופספו באמצעי מנגנון שתציינו לנו מדי פעם במסגרת אושר מספר החשבונות בבנק ויהי נוקב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת. כל עוד לא תורה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או לא עד לא יפוע בחיובים/חיובים כלפנו, לפי ככתב השישוי שנחתם על ידיכם.

תאריך _____
 בכבוד רב, _____
 בנק _____
 סניף _____
 חתימה וחותמת הסניף _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. עטריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד _____
 שם _____
 שם _____
 ח